

Гарнитури на прозорцитѣ.

Не съмъ чель послѣдния романъ на г. Леонъ Додѣ: les Morticoles, издѣзълъ лани въ Парижъ; но отъ отзивитѣ и цитатитѣ на вѣстницитѣ тамъ, разбрахъ, че, les Morticoles — тая дума несжществува у Ларусса и ще означава нѣщо, като *человѣкоѣдци* — разбрахъ, че този романъ има за прѣдмѣтъ безсърдечието на медицинската наука, която неотетжнва прѣдъ никакви жестокости, за да обогати склада си съ плодетѣ на нови опити и наблюдения — надъ живото мѣсо.

Има тамъ епизоди ужасни отъ страдания въ болницитѣ, подъ хирургический ножъ на доктора; болнитѣ — тѣ тамъ нѣматъ име, а номера — служатъ за бездушно вещество на научни изслѣдвания и интересни открития въ тайната областъ на молекулитѣ и ткацитѣ на животний организмъ.

Человѣческата съвѣсть се възмущава отъ подобни сцени, тѣ оприличаватъ стаята за операциитѣ на касапница за овцетѣ. При зрѣлището на тие настрѣхни ужаси, умътъ не иска да види крайната, хуманната цѣль, що се гони чрѣзъ тѣхъ. Ти останахъ потрещенъ, а хладнокрѣвието на учения професоръ прѣдъ тѣхъ си обяснявалъ чрѣзъ нѣмане сърдце у него, или чрѣзъ присжтствието на такова — но звѣрско — прѣдположение и въ двата